

Arrest

nr. 346 408 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn geboren te Kumasi op 09 januari 1980. U woonde steeds in Kumasi. U werd samen met uw broer opgevoed door uw tante omdat uw moeder niet altijd mentaal stabiel was. U ging tot het tweede jaar secundair naar school. Nadat u stopte met school hielp u uw tante in haar praktijk als vroedvrouw. Het huwelijk van uw tante liep niet goed en toen u op een dag thuis kwam van school betrapte u haar samen met een vrouw. U was vijftien jaar oud op dat moment. U had zelf al geruime tijd een goede vriendin, F. Nadat u uw tante op die manier gezien had ontwikkelde u eveneens een verlangen naar F. en jullie begonnen een lesbische relatie. U verklaart biseksueel te zijn. In 2008 bent u traditioneel gehuwd met uw man, E.F. Dit was een gearrangeerd huwelijk dat u moeilijk kon weigeren. Sinds 2008 woonde u samen met uw echtgenoot. Jullie kregen drie kinderen samen. Toen u deze relatie met uw man begon heeft u de relatie met F. stopgezet. Jullie bleven wel vrienden. In 2016 volgde u gedurende een jaar bijbelschool.

Daarna werd u pastoor en verzamelde u mensen voor het gebed. In 2019 bent u ook officieel met uw man gehuwd. Na jullie officieel huwelijk veranderde het gedrag van uw man. Hij had geen aandacht meer voor u en sloeg u. Toen de relatie met uw man slechter ging, pikte u uw relatie met F. terug op. Sinds 2019 werkte u ook niet langer in de materniteit maar werkte u in een tankstation. Op 18 december 2021 werd u door uw man in bed betrapt met F. U vluchtte daarop naar Accra, u verbleef er bij een vriendin van F. U verbleef bij haar om uw vertrek uit het land te organiseren. In februari 2022 heeft u uiteindelijk Ghana verlaten. U reisde met uw eigen paspoort en een visum naar Nederland. U ging eerst naar Duitsland bij een kennis van de familie. Daar vond u al scrollend op uw telefoon het contact terug van S., u had hem in 2000 in Ghana leren kennen maar sindsdien geen contact meer gehad. U contacteerde hem en hij nodigde u uit in België. U kwam naar België en jullie startten jullie contact terug op. In eerste instantie verbleef u bij een vriend van hem maar na een tijdje begonnen u en S. een relatie. U trok vervolgens bij hem in. Om uw reis te bekostigen had u een stuk land verkocht die toebehoorde aan u en uw broer. Uw broer verbleef in Nigeria. Begin 2026 keerde hij echter terug naar Ghana en toen hij merkte dat u zonder zijn toestemming dit land had verkocht, bedreigt hij sinds februari 2026 uw kinderen. Om deze reden verhuisden uw kinderen samen met uw moeder naar Akuse en doken er onder. Op 17 maart 2025 diende u een aanvraag tot wettelijke samenwoning in met uw partner S. Hierover werd op 13 augustus 2025 een negatief advies geformuleerd. U werd vervolgens op 01 december 2025 opgepakt door de politie van Leopoldsburch en overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek. Op 04 december 2025 deed u per volmacht aangifte van een huwelijk met uw partner. Op 16 december 2025 werd een eerste repatriërvlucht voor u voorzien, u verzette zich hiertegen. Op 09 maart 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van het uittreksel uit het geboorteregister, een kopie van uw certificaten van Bijbelstudie en twee foto's van u als pastoor, een kopie van de landakte, een deed (akte) of gift omtrent de grond van uw tante, een kopie van een verslag bij de Ghanese politie over de bedreigingen door uw broer, verklaringen van familieleden omtrent de problemen met uw broer, een audio met bedreigingen door uw broer en een medisch rapport omtrent uw fysieke en mentale toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw biseksuele geaardheid en omwille van een landconflict met uw broer. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze geaardheid noch aan dit conflict en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het Commissariaat-generaal wel van een verzoeker, die zichzelf identificeert als homo- of biseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het Commissariaat-generaal mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homo- of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van enige vrees voor vervolging reeds ondergraven door uw uiterst laattijdig verzoek tot internationale bescherming. U verklaart sinds februari 2022 in België te verblijven en sindsdien steeds in België te zijn gebleven (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.5). U geeft aan

geen enkele andere procedure aangespannen te hebben dan de procedure tot wettelijke samenwoning met uw partner (NPO p.5). Ook uit uw administratief dossier blijkt dat u geen andere stappen ondernam om uw verblijf te legaliseren. Uw visum verliep reeds in maart 2022. U diende pas een verklaring tot wettelijke samenwoning in drie jaar later, in maart 2025. Zodoende verbleef u drie jaar illegaal in België zonder enige stappen te ondernemen om uw verblijf te bestendigen. Dit gegeven op zich ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid een vrees voor vervolging te koesteren indien u zou dienen terug te keren naar Ghana. Daarenboven diende u ook na een negatieve beslissing in deze procedure tot samenwoning nog niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in (zie 'beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats' DVZ). In mei 2025 kreeg u reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. In augustus 2025 verkreeg u een negatief advies betreffende deze samenwoning, waarna u in december 2025 werd opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum en u opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. U verzette zich tegen een eerste repatriëringsslucht voorzien op 16 december 2025. Ondanks deze precaire situatie omtrent uw verblijf in België diende u pas op 09 maart 2026 een verzoek tot internationale bescherming in, en dit pas op het moment wanneer u vernam dat de volgende dag een nieuwe repatriëringsslucht voor u werd ingepland. Dat u al die tijd, terwijl het risico reëel is dat u België zou dienen te verlaten, geen bescherming inroept, zet de geloofwaardigheid van deze nood aan bescherming reeds op losse schroeven. Uw verklaringen daaromtrent dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen, kan daarbij niet worden aangenomen (NPO p.25). U verblijft reeds geruime tijd in het gesloten centrum, heeft contact met sociaal assistenten en er was reeds een eerdere repatriëring voorzien. Zodoende kan niet worden aangenomen dat u nog nooit op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheid tot een verzoek tot internationale bescherming of dat u zich hieromtrent niet geïnformeerd zou hebben. Daarnaast is het opmerkelijk en schadelijk voor uw geloofwaardigheid dat u nergens in enige eerdere procedure uw seksuele oriëntatie noch enige andere problemen in Ghana heeft aangehaald (zie verhoor door lokale politie in kader van wettelijke samenwoning dd. 14.07.2025). U verklaart namelijk bij uw vertrek uit Ghana nooit gedacht te hebben dat u er niet meer zou terugkeren. U verwijst op geen enkele manier naar enige problemen in Ghana omwille van uw geaardheid. Opvallend in deze is eveneens dat u aangeeft in 2019 nog geen problemen te hebben gekend met uw man, in 2022 zouden deze problemen er wel zijn geweest. Dit staat echter haaks op uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waarbij u stelt sinds 2019 problemen te hebben gekend met uw man en dat dit ook de reden was waarom u een relatie met F. bent aangegaan. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze vaststellingen geeft u aan dat uw problemen een privé-zaak waren en dat deze zaak wat was gaan rusten (NPO p.24). Indien u Ghana heeft verlaten uit vrees voor uw leven omwille van uw geaardheid biedt dit echter onvoldoende verklaring voor het feit dat u dit niet zou aanhalen eens u de kans krijgt uw situatie in Ghana te schetsen. Temeer u verklaart dat S. op de hoogte is van uw geaardheid en hier geen problemen mee heeft (NPO p.23). Bovenstaande zorgt er dan ook voor dat enige vrees voor vervolging in Ghana reeds weinig geloofwaardig wordt geacht.

Om onderstaande redenen wist u ook uw biseksuele geaardheid op zich niet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen omtrent de manier waarop u ontdekte ook tot vrouwen aangetrokken te zijn weten uw biseksuele geaardheid niet aan te tonen. U kadert de zogenaamde ontwikkeling van uw gevoelens naar vrouwen toe volledig binnen het feit dat u uw tante samen zag met een vrouw, u zelf bedrogen werd door uw vriendje en dat u geen aandacht kreeg van uw man (NPO p.19-20). U weet echter op geen enkel moment verdere verduidelijking te geven hoe u beseftte dat u zelf ook aangetrokken kon zijn tot een vrouw. U stelt letterlijk dat alles terug te brengen valt naar toen u uw tante samen zag met een vrouw (NPO p.21). U stelt dat daarna het 'in uw hoofd kwam' om het te proberen of ook een vrouw seksueel kon bevredigen (NPO p.20-21). Dergelijke verklaringen getuigen dan ook niet van enig innerlijk gevoelsleven maar eerder van een bewuste en opportunistische keuze naar vrouwen toe. Er wordt u daarnaast meermaals gevraagd om te proberen een situatie te omschrijven waarin u beseftte dat u ook zelf dergelijke gevoelens tegenover vrouwen kon koesteren, maar weet hier op geen enkel moment verdere verduidelijking in te brengen en stelt enkel dit uiteindelijk ook met F. geprobeerd te hebben (NPO p.20-21). Dat u er zelfs niet op een basaal niveau in slaagt om aan te geven in welke omstandigheden u een dergelijke aantrekking voor het eerst zou hebben meegemaakt of enige gedachten bij deze ontwikkeling weet weer te geven, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw biseksuele geaardheid.

Vervolgens ondermijnt het gegeven dat u uw religie geen plaats weet te geven binnen uw seksuele oriëntatie eveneens de geloofwaardigheid van deze biseksuele oriëntatie. U verklaart al gans uw leven heel gelovig te zijn en afkomstig te zijn uit een christelijke familie (NPO p.18). In 2016 volgde u een opleiding om gevormd te worden tot pastoor (NPO p.7). Zowel in Ghana als in België brengt u mensen samen om te bidden (NPO p.7). U geeft daarbij aan dat uw religie homoseksualiteit sterk afkeurt (NPO p.18). Desondanks geeft u geen blijk van ook maar enige reflectie over hoe u deze tegenstrijdige elementen in uw leven met elkaar tracht te rijmen. U komt niet verder dan te stellen dat uw geaardheid een privé-zaak is. U verder gevraagd wat u er van vond dat zij uw geaardheid, een verlangen dat u had dat een fundamenteel onderdeel is van uw leven, afkeurden komt u op geen enkel moment verder dan deze verklaringen dat het een privé-aangelegenheid is

en dat dat was wat u geluk en kracht gaf (NPO p.18). U weet zelfs geen mening te formuleren over het loutere feit dat uw religie homoseksuele relaties afkeurt (NPO p.21). U verklaart louter dat u weet dat deze het afkeurt maar dat u zag wat uw tante deed en dat u zelf aandacht nodig heeft, hiermee geen inzicht gevend op uw mening over het feit dat uw geaardheid afgekeurd wordt door uw religie (NPO p.19). Dat u op geen enkele manier dit interne conflict enigszins beter weet te duiden schaadst uw geloofwaardigheid dat u persoonlijk met een dergelijk conflict werd geconfronteerd. Ook in algemene termen weet u niet te getuigen van enig proces om uw lesbische gevoelens een plaats te geven. Wanneer u wordt gevraagd – eveneens in het licht van uw religie – of u steeds uw seksuele oriëntatie als dusdanig heeft geaccepteerd, geeft u niet blijk van ook maar enige reflectie hieromtrent. U stelt in algemene termen dat u heel close was met F., dat uw vriend u bedroog, u uw tante had gezien met een vrouwelijke partner en dat u een verlangen had naar F. Hiermee beantwoordt u echter op generlei wijze de gestelde vraag. Wanneer u deze vraag vervolgens opnieuw wordt gesteld, antwoordt u dat u er van bij het begin oké mee was, opnieuw geen enkele blijk gevend van enige reflectie terzake (NPO p.18).

U weet daarnaast uw relatie met F., uw enige langdurige lesbische relatie, niet aannemelijk te maken, wat verder de geloofwaardigheid van uw geaardheid ondermijnt. U verklaart in 2019 uw relatie met F. terug te hebben opgepikt. U weet echter geenszins te duiden hoe jullie deze relatie terug zijn aangevangen. U verklaart nadat u huwde en jullie relatie stop zette steeds in intensief in contact te zijn gebleven (NPO p.12). U verklaart dat toen uw man u slecht begon te behandelen de relatie opnieuw te zijn begonnen. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit verliep en de ontwikkeling van uw relatie te schetsen, slaagt u hier allerm minst in. U verklaart dat jullie steeds dat verlangen hebben gehad maar wanneer u wordt gevraagd een situatie te schetsen waarin jullie terug intenser contact hadden, weet u hier geen verdere verklaringen over af te leggen. U stelt enkel dat jullie elkaars problemen kenden en dat zij u aandacht gaf en er altijd voor u was. Deze verklaringen bieden echter geen enkel inzicht in hoe het verliep om deze relatie weer op te pikken. Op geen enkel moment weet u een concrete situatie te schetsen waarbij jullie opnieuw dichter tot elkaar kwamen, hoewel deze vraag u meermaals werd gesteld. U verwijst steeds enkel vaagweg naar het feit dat zij u steeds kon troosten en dat u tot 2019 nog samen was met uw man. Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat u niet zelfs vaagweg weet in te te schatten wanneer in 2019 jullie deze relatie begonnen zijn (NPO p.13). Indien u jarenlang vriendschappelijk omging met uw voormalige minnares valt te verwachten dat u enigszins weet te schetsen hoe jullie terug een relatie begonnen. Dergelijke vage verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van jullie relatie. Daarbij valt ook binnen deze relatie ook een zeer opportunistische insteek te onderscheiden. U zou deze aangevangen hebben nadat u uw tante samen zag met een vrouw en u bedrogen werd door uw vriendje. U zou deze relatie vervolgens on hold gezet hebben toen u een relatie met uw man aanging en daarna terug opgepikt hebben wanneer minder goed ging omdat u de nodige aandacht nodig had (NPO p.12). U stelt daarbij ook na uw vertrek uit Ghana geen contact meer te hebben gehouden omdat jullie elk een man hadden gevonden (NPO p.15). Deze verklaringen geven dan ook weinig blijk van een romantische relatie of een constant verlangen naar vrouwen of elkaar, wat opnieuw deze relatie noch uw geaardheid weet aan te tonen.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt met uw broer omwille van het gemeenschappelijk land dat u verkocht zou hebben, is ook dit geen reden om u internationale bescherming te verlenen.

Dit betreft namelijk een element dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenschappelijk en interpersoonlijk van aard zijn. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als 'vervolg' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Waar u verklaart dat uw broer uw kinderen zou bedreigen weet u niet aan te tonen dat u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op nationale autoriteiten. U weet niet aan te tonen dat deze niet zouden ingrijpen bij ernstige problemen. Wanneer u wordt gevraagd wat er voor zorgt dat u denkt niet beschermd te zullen worden door de politie verwijst u naar het feit dat u lesbisch bent (NPO p.26), uit het bovenstaande blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele oriëntatie. U haalt geen andere reden aan waarom de politie niet zou ingrijpen. Waar u een politieverslag hieromtrent neerlegt houdt dit evenmin een objectief element in omtrent de aangehaalde feiten, noch toont dit aan dat de politie niet zou ingrijpen bij verdere problemen. Dit verslag omhelst namelijk enkel en alleen de feiten zoals aangeklaagd door uw zoon, wat op zich de waarachtigheid van deze feiten niet kan aantonen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat uw broer verregaande stappen onderneemt om u of zelfs uw kinderen te raken. U verklaart dat hij terug in Ghana is sinds februari 2026, daarna zouden uw kinderen verhuisd zijn naar het platteland (NPO p.10). Vervolgens zou hij hen telefonisch bedreigd hebben, maar nergens blijkt dat hij andere stappen onderneemt om dit land terug te eisen. U geeft niet aan persoonlijk door hem gecontacteerd te zijn noch werden andere stappen ondernomen om dit probleem op te lossen (NPO p.26). Dit zorgt er voor dat de vrees die van uw broer zou uitgaan reeds gerelativeerd dient te worden.

Waar u verwijst naar uw problematisch huwelijk kan ook dit geenszins aanleiding geven tot internationale bescherming aangezien dit geen risico op vervolging inhoudt bij een terugkeer naar Ghana.

U bent namelijk in 2024 officieel van uw man gescheiden. Uw man ging hiermee akkoord en u maakt geen melding van enige problemen bij deze scheiding (NPO p.9). Daarenboven heeft u geen contact meer met hem gehad sinds u vertrok uit Ghana, buiten toen u deze scheiding diende te regelen (NPO p.8). Hieruit kan dan ook niet blijken dat u enige vervolging dient te vrezen omwille van uw ex-echtgenoot bij een terugkeer naar Ghana. Daarenboven kunnen vragen gesteld worden bij het aangehaalde gedwongen karakter van dit huwelijk. U verklaart dat het een gearrangeerd huwelijk was dat u niet kon weigeren. Jullie waren traditioneel gehuwd sinds 2008 (NPO p.7). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich verzette tegen een officieel huwelijk, meer dan tien jaar later. U stelt akkoord te zijn gegaan met dit officieel huwelijk in 2019 en dat er geen problemen waren in jullie huwelijk voordien (NPO p.8). U weet daarbij evenmin enige reden op te geven om dewelke jullie in 2019 besloten ook officieel te huwen. U stelt enkel dat het eerder niet officieel geregistreerd werd (NPO p.7). Indien u tegen uw wil in deze relatie was is het opmerkelijk dat u geen enkel bezwaar zou uiten wanneer u nogmaals dit huwelijk diende te bevestigen, zeker aangezien u geen duidelijke reden kan opgeven voor het officialiseren van dit huwelijk. Ook het gegeven dat u pas in 2024 officieel van hem zou zijn gescheiden is een contra-indicatie dat dit een problematisch of gedwongen huwelijk zou betreffen. Ook hier weet u geen reden aan te duiden waarom u pas in 2024 stappen zou ondernemen om officieel van hem te scheiden. U geeft aan dat uw familie het niet toeliet om van hem te scheiden (NPO p.8). U weet echter niet aan te geven hoe zij u onder druk zetten om in dit huwelijk te blijven noch wat er voor zorgde dat zij u in 2024 dan wel toelieten om van hem te scheiden (NPO p.9). Al deze elementen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden binnen dit huwelijk zoals u deze schetst, waardoor ook omwille van dit huwelijk geen vrees voor vervolging in uw hoofd kan worden aangenomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw identiteitsdocumenten als uw identiteitskaart en uw uittreksel uit het geboorteregister, kunnen enkel uw identiteit aantonen, een element dat in deze niet ter discussie staat maar houden geen elementen in die uw vrees vervolging kunnen aantonen.
- Uw certificaten van Bijbelstudie en foto's van u als pastoor kunnen ook geen vrees voor vervolging aantonen. Deze tonen enkel aan dat u deze opleiding doorlopen heeft maar houden verder geen verband met de door u aangehaalde vrees voor vervolging.
- De verklaringen afgelegd door uw familie omtrent de problemen met uw broer omvatten geen objectief element om dit aan te tonen. Het betreft namelijk louter dat, verklaringen van degene die uw zaak willen ondersteunen. Zodoende bevatten dergelijke verklaringen geen objectieve elementen om de aangehaalde feiten aan te tonen en vertonen dergelijke verklaringen eveneens een hoog gesolliciteerd karakter.
- Uit de landakte die u neerlegt blijken enkel de rechten van uw tante op dit land. Hieruit kan niet worden afgeleid dat er enige problemen ontstonden met uw broer omwille van dit land.
- De deed(akte) of gift bevat evenmin enig element wat wijst op de problemen omtrent dit land. Hierbij worden u en uw broer het land geschonken maar hieruit kan geenszins blijken dat er omwille van dit stuk land problemen ontstonden met uw broer.
- De audio met bedreigingen door uw broer die u het Commissariaat-generaal bezorgt kan evenmin beschouwd worden als een objectief element die deze vrees aanduidt. Een dergelijke audio kan namelijk gemakkelijk in scene worden gezet en geeft geen enkel uitsluitsel over de betrokken personen of de omstandigheden waarin deze audio werd opgenomen.
- Het neergelegde medisch rapport verwijst naar de littekens die u vertoont en het feit dat u mentale problemen zou kennen waardoor u uw relaas niet in detail kan brengen. Wat betreft de aangehaalde littekens wordt een dergelijk attest opgemaakt louter op basis van uw verklaringen aangezien de arts geenszins getuige van de feiten was. Zodoende kunnen de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep niet worden vastgesteld. Wat betreft uw mentale moeilijkheden biedt dit onvoldoende verklaringen voor het gebrek aan geloofwaardige verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten of seksuele oriëntatie. U werd namelijk steeds de ruimte geboden om op uw eigen tempo verklaringen af te leggen en werden de vragen u op verschillende manieren geduid. Ook wat dit betreft kan niet worden vastgesteld wat aan de basis ligt van de door u aangehaalde mentale problemen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1,A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 48/3, en 48/6, §4 en § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde middelen waarbij ze eveneens verwijst naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vervolgens betoogt de verzoekende partij *in concreto* dat de analyse van de verwerende partij berust op een stereotiepe benadering van seksuele geaardheid, gebaseerd op rigide verwachtingen over hoe deze ontdekt, beleefd, met het geloof verzoend, en verteld zou moeten worden. Deze benadering gaat voorbij aan de diversiteit van levensloopbanen, de diep homofobe context van het land van herkomst en de psychologische effecten van clandestiniteit. Volgens haar heeft de verwerende partij haar geloofwaardigheid onterecht negatief beoordeeld en het reële risico bij terugkeer volstrekt onderschat. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming getuigt van een zeer normatieve en stereotiepe visie op wat het betekent om tot de LGBTQIA+ groep te behoren, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft aan dat: *"Ontdekking" van de seksuele geaardheid en de eis tot introspectie: Het CGVS stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij geen blijk geven van enig "innerlijk gevoelsleven". Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat de verzoekster geen diepere introspectie heeft verricht en bestempelt haar geaardheid zonder verdere verantwoording als een "bewuste en opportunistische keuze". De eis van een theologische verantwoording: Het CGVS verwijt de verzoekende partij, die uit een christelijke familie komt en pastoor is, ten stelligste dat ze geen intellectuele reflectie of innerlijk conflict kan verwoorden over de tegenstelling tussen haar religie en haar seksuele geaardheid. Het simpele feit dat zij haar seksualiteit als "een privé-zaak" beschouwt, wordt tegen haar gebruikt om haar ongeloofwaardig te achten. Geloofwaardigheid van de relaties: Het CGVS oordeelt de relatie met F. ongeloofwaardig vanwege zogenaamd vage verklaringen over de heropstart ervan in 2019. De instantie meent dat de verzoekster geen concrete situatie van "amoureuze toenadering" kan schetsen en noemt de relatie "opportunistisch" louter omdat deze parallel liep aan een disfunctioneel en gewelddadig huwelijk."* Met verwijzing naar UNHCR en literatuurstudie zet de verzoekende partij uiteen waarom er volgens haar *in casu* sprake is van een beoordeling die verankerd is in culturele stereotypen en lineaire verwachtingen.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat er *in casu* sprake is van een onrealistische en geculturaliseerde lezing van affectieve relaties. *In concerto* stelt de verzoekende partij dat: *"In de bestreden beslissing trekt het CGVS de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar relatie met F. in twijfel, van oordeel zijnde dat ze romantiek en feitelijke beschrijvingen van toenadering missen (beslissing, p. 3): [...]Deze evaluatie berust op een disproportionele en vooringenomen verwachting ten aanzien van LGBTQIA+ asielzoekers, van wie vaak een chronologisch en rijk geïllustreerd relaas vol anekdotes, "eerste stappen" en gedeelde, geïdealiseerde herinneringen wordt verlangd. Overigens wijst de afwezigheid van details over de partners niet op de afwezigheid van homoseksualiteit, maar is dit zeer vaak de weerspiegeling van een leven dat gedwongen is tot geheimhouding, tot isolement, of tot informele relaties in samenlevingen die homoseksualiteit strafbaar stellen. De UNHCR benadrukt: « Le fait qu'un requérant n'ait pas eu de relation(s) importante(s) ou qu'il n'ait pas intégré de groupe LGBTI ne signifie pas qu'il n'est pas homosexuel » (HCR, Note d'orientation, §63.viii) Volgens het CGVS zijn de verklaringen omtrent haar relaties niet geloofwaardig. Dit argument berust op de veronderstelling dat een relatie wordt gekenmerkt door een diepgaande kennis van de partner (alsook van diens ontdekking van zijn/haar seksualiteit en eerdere relaties).²⁶ Indien de verzoeker één of meerdere relaties heeft in het land van herkomst en/of in België, wordt vaak van hem/haar verwacht in staat te zijn details over zijn of haar partner(s) te verschaffen. De verzoeker wordt geacht zijn/haar partners te beschrijven en hun volledige naam te kennen, de leden van hun familie, de geschiedenis van hun relatie en de "ontdekking en acceptatie" van hun seksualiteit. Al deze elementen zijn potentieel moeilijk te kennen in een context waar de relatie geheim is. De ontdekking en de acceptatie van het feit dat een individu gevoelens ervaart voor een persoon van hetzelfde geslacht worden als zo belangrijk beschouwd dat ze het onderwerp van een discussie tussen partners moeten uitmaken.²⁷ « Examples of*

findings of facts based on incorrect assumptions on what is reasonable behaviour for a SOGIESC individual, include (...) SOGIESC individuals would discuss previous sexual relationships with current partners. »²⁸ Bovendien moeten verzoekers een gedetailleerd verslag verstrekken van de evolutie van hun relatie(s), van "wie de eerste stap heeft gezet" tot "wat de gezamenlijke activiteiten en dromen waren", en andere anekdotes. De instanties verwachten vaak een chronologisch relaas en een correcte datering van bepaalde fasen van de relatie, wat er ten onrechte van uitgaat dat personen in staat zijn zich de data en de opeenvolging van de gebeurtenissen te herinneren.²⁹ CAMERON schrijft: « Researchers now conclude that in fact we 'often have difficulty recalling the order of the components of the autobiographical events' (...) [and] these error patterns are 'consistent with the prevalence of errors found when peoples' ability to date events is examined'. »³⁰ In werkelijkheid hebben de instanties en de asielzoeker niet altijd dezelfde interpretatie van wat een "relatie" inhoudt en van het moment waarop deze geacht wordt te beginnen of te evolueren, wat ogenschijnlijke "inconsistenties" creëert.³¹ HERSH voegt hieraan toe: « Adjudicators should avoid conflating culturally defined values like love and commitment when assessing the genuineness of refugees' same-sex or opposite-sex relationships. »³² Conclusie Door te weigeren de beoordeling van de geloofwaardigheid aan te passen aan het kwetsbaarheidsprofiel van de verzoekende partij, door zich te baseren op onrealistische verwachtingen over hoe zij haar seksuele geaardheid had moeten beleven, theologisch rechtvaardigen en uiten in een onderdrukkende context, heeft het CGVS verscheidene fundamentele waarborgen van het asielrecht miskend. De asielinstantie verwacht van het relaas van de verzoekende partij dat het beantwoordt aan een lineair, emotioneel pijnlijk parcours, dat uitmondt in een publieke bevestiging van haar identiteit. Deze verwachting is niet alleen cultureel gebonden – gebaseerd op westerse referenties van seksualiteit en coming-out – maar is ook in strijd met de aanbevelingen van de UNHCR en de Europese rechtspraak, die oproepen tot een geïndividualiseerde, intersectionele en respectvolle beoordeling van de diversiteit aan identiteitstrajecten. Het is derhalve belangrijk eraan te herinneren dat de geloofwaardigheid van een LGBTQIA+ persoon niet kan worden beoordeeld op basis van een "verborgen script" of een universeel model van identiteitsopbouw. Het feit dat de verzoekende partij geen relaas heeft geformuleerd dat voldoet aan de impliciete verwachtingen van het CGVS kan geen herziening van haar geloofwaardigheid rechtvaardigen. Het is bijgevolg imperatief dat het CGVS de asielaanvraag opnieuw onderzoekt door een meer genuanceerde en gecontextualiseerde benadering te hanteren, zowel in de manier waarop de vragen tijdens het gehoor worden gesteld als in de interpretatie van de persoonlijke geschiedenis van de verzoekende partij. Deze herevaluatie moet gebeuren zonder terug te vallen op stereotypen, rekening houdend met de specifieke realiteiten die beleefd worden door personen die vervolgd worden wegens hun seksuele geaardheid. De niet-naleving van dit vereiste doet afbreuk aan de geïndividualiseerde, objectieve en onpartijdige beoordeling voorzien in artikel 48/6, §5, c) van de wet van 15 december 1980, en maakt een schending uit van het procedurele luik van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Daarna zet de verzoekende partij uiteen waarom er in haar hoofde sprake moet zijn van een verlichting van de bewijslast. Met betrekking tot haar specifieke situatie betoogt de verzoekende partij dat: "Inderdaad, uit de in het dossier neergelegde stukken (Stukken 2 en 3) blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord op 07 april 2026, terwijl zij zich bevond in een toestand van acute psychologische nood: • Het attest van de psychologische dienst van het gesloten centrum (Stuk 2) bevestigt de opstart van een intensieve psychologische opvolging vanaf 18 maart 2026. • Het medisch attest van Dr. Y. D. (Stuk 3), gedateerd 25 maart 2026, attesteert zonder enige ambiguïteit een periode van "verhoogde psychische stress" gelinkt aan de bedreigingen geuit tegen haar en haar kinderen in Ghana, wat de voorschrijving van een medicamenteuze behandeling (Sedistress Forte) kort voor haar gehoor noodzakelijk maakte. Het CGVS heeft deze medische elementen achteloos weggewuifd. De geloofwaardigheid van een complex en intiem relaas evalueren door precieze details te eisen, en dit terwijl de verzoekende partij zich onder psychiatrische behandeling in een gesloten centrum bevindt en onder de dreiging van een onmiddellijke uitzetting staat, vormt een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verplichting om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de asielzoeker. Volgens de UNHCR moeten de asielinstanties, wanneer zij de verzoeken van personen in een kwetsbare situatie behandelen, de bewijslast verlichten door bewijsmateriaal te verzamelen bij andere bronnen, in het bijzonder objectieve informatie over het land van herkomst. De UNHCR benadrukt dat het noodzakelijk is de bewijslast voor de asielzoeker te verlichten. Asielinstanties moeten diepgaander onderzoek verrichten, met focus op de objectieve situatie: [...] In het geval van de verzoekende partij moeten de onnauwkeurigheden en het aanhoudende stilzwijgen over haar seksuele geaardheid niet worden geïnterpreteerd als een bewijs van verzinsel, maar als de sporen van een aanhoudend trauma, geuit met de middelen van een vrouw die strijdt tegen een acute psychiatrische stress, opgesloten in een gesloten centrum, en wier kinderen met de dood bedreigd worden in haar land van herkomst. Naast de reeds geattesteerde psychische stress, lijdt verzoekster aan ernstige fysieke klachten die getuigen van haar traumatische voorgeschiedenis, waaronder flashbacks van het misbruik door haar ex-echtgenoot, chronische pijnen en infecties die verergeren door de aanhoudende stress. Verzoekster verklaart bovendien slachtoffer te zijn geweest van misleiding tot prostitutie, een essentieel trauma-element dat door haar precaire mentale toestand tijdens het gehoor niet correct in de beslissing van het CGVS is opgenomen. Conclusie: Door te weigeren de beoordeling van de geloofwaardigheid aan te passen aan de extreem kwetsbare en medisch geattesteerde toestand van de verzoekende partij, en door te steunen op

haar begrijpelijke initiële stilzwijgen om haar geloofwaardigheid teniet te doen, heeft het CGVS verscheidene fundamentele waarborgen van het asielrecht miskend. Het heeft het beginsel van de verlichting van de bewijslast noch dat van het voordeel van de twijfel toegepast, in strijd met artikel 48/6 §4 van de wet van 15 december 1980. De laattijdigheid van het asielverzoek wordt bovendien verklaard door een gebrek aan correcte rechtskundige informatie. De raadsman die de eerdere verblijfsprocedures behandelde, adviseerde verzoekster enkel omtrent de cohabitatie en het vernieuwen van haar paspoort, zonder haar te informeren over de mogelijkheid tot het vragen van asiel. Verzoekster vernam deze optie pas in het gesloten centrum in februari 2026, na vertrouwelijke gesprekken met een kamergenote, wat aantoont dat zij haar verzoek indiende zodra zij op de hoogte was van deze beschermingsmogelijkheid. Dit verzuim maakt eveneens een schending uit van het procedurele luik van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, daar het een rigoureuze en geïndividualiseerde beoordeling van het reële risico op een onmenselijke of ontterende behandeling bij terugkeer hypothekeert. De vaste rechtspraak van het Hof (zie met name J.K. e.a. t. Zweden, M.I. t. Zwitserland, S.H. t. Malta) legt de autoriteiten een bijzondere voorzichtigheid op bij het onderzoek van asielaanvragen gebaseerd op seksuele geaardheid, en erkent dat psychologische problemen, angst, schaamte of taboes de duidelijkheid en de coherentie van het relaas kunnen aantasten zonder evenwel afbreuk te doen aan de waarachtigheid ervan.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de situatie van LGBTQI+personen en vrouwen in Ghana op basis van verschillende objectieve landenrapporten.

2.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Attest van opvolging door de psychologische dienst van het gesloten centrum Holsbeek, opgesteld door psychologisch consulent A.Z., gedateerd 25 maart 2026 ;
- Medisch attest dat de voorschrijving van een behandeling voor acute stress rechtvaardigt, opgesteld door Dr. Y. D. (gesloten centrum Holsbeek), gedateerd 25 maart 2026.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bijzonder procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de bijgebrachte attesten wordt aangegeven dat de verzoekende partij een kortdurende behandeling van Sedistress Forte gekregen heeft, dat ze psychologisch opgevolgd wordt daar een periode van verhoogde psychische stress doorgemaakt heeft, en dat ze tijdens haar psychologische raadpleging van 17 maart 2026 moeite had om de feiten chronologisch weer te geven en bepaalde evenementen in de tijd te situeren. Hieruit kan niet blijken dat de verzoekende partij ten tijde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was omwille van een geattesteerd trauma of andere psychische problemen gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen, te meer gelet op het verloop van haar onderhoud. Nergens in de attesten wordt verklaard dat haar mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteert de arts concreet dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de procedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet voldoende concreet uiteengezet dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Uit verwijzingen naar algemene informatie hetgeen geenszins betrekking heeft op de verzoekende partij kan niet worden vastgesteld dat de psychische toestand van de verzoekende partij een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de procedure deel te nemen. *In casu* kan voorts in geen geval blijken dat de verzoekende partij ten gevolge van vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen. In tegenstelling tot de raadpleging van 17 maart 2026 heeft de commissaris-generaal de verzoekende partij op 7 april 2026 gehoord tijdens een gehoor dat gestructureerd en goed voorbereid was. Ook was de verzoekende partij reeds in behandeling, en heeft ze zich op haar gehoor kunnen voorbereiden. Evenmin heeft de arts op 17 maart 2026 aangegeven dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om gehoord te worden. De advocaat van de verzoekende partij die tijdens het gehoor aanwezig was heeft ook geen bemerkingen geformuleerd met betrekking tot het verloop ervan. Verder werd er ook ene pauze genomen. Bijgevolg treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ghana daar ze er vervolging vreest omwille van haar biseksuele geaardheid en omwille van een landconflict met haar broer. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door de verzoekende partij niet wordt betwist.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van het uittreksel uit het geboorteregister, een kopie van haar certificaten van Bijbelstudie en twee foto's van haar als pastoor, een kopie van de landakte, een deed (akte) of gift omtrent de grond van haar tante, een kopie van een verslag bij de Ghanese politie over de bedreigingen door haar broer, verklaringen van familieleden omtrent de problemen met haar broer, een audio met bedreigingen door haar broer, een medisch rapport omtrent haar fysieke en mentale toestand, een attest van de medische dienst van het opvangcentrum van 25 maart 2026 opgesteld door dokter Y.D. en een attest van 26 maart 2026 opgesteld door de psychologische dienst van het opvangcentrum.

De kopie van haar identiteitskaart en het uittreksel uit het geboorteregister hebben betrekking op identiteitsgegevens die heden niet betwist worden. De certificaten van Bijbelstudie en haar foto's als pastoor hebben enkel betrekking op de opleidingen die ze doorlopen en haar activiteiten als pastoor. Dit wordt in deze stand van zaken evenmin betwist.

De landakte toont enkel de rechten van haar tante op het land aan. Terwijl de "deed" (gift) enkel aantoonde dat het land aan de verzoekende partij en haar broer geschonken werd. Uit voormelde documenten blijkt geenszins dat zij en haar broer verwikkeld zijn in een landconflict.

Inzake de verklaringen van haar familieleden en de audio met bedreigingen van haar broer wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"De verklaringen afgelegd door uw familie omtrent de problemen met uw broer omvatten geen objectief element om dit aan te tonen. Het betreft namelijk louter dat, verklaringen van degene die uw zaak willen ondersteunen. Zodoende bevatten dergelijke verklaringen geen objectieve elementen om de aangehaalde feiten aan te tonen en vertonen dergelijke verklaringen eveneens een hoog gesolliciteerd karakter."* En *"De audio met bedreigingen door uw broer die u het Commissariaat-generaal bezorgt kan evenmin beschouwd worden als een objectief element die deze vrees aanduidt. Een dergelijke audio kan namelijk gemakkelijk in scene worden gezet en geeft geen enkel*

uitsluitel over de betrokken personen of de omstandigheden waarin deze audio werd opgenomen.” Deze pertinente motieven worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij.

Wat betreft het politieverslag van 5 februari 2026 toont dit enkel aan dat er op dat moment een klacht werd neergelegd tegen de zoon van de verzoekende partij. Deze klacht werd opgesteld op basis van de verklaringen van haar zoon bijgestaan door de tante van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Op zich volstaat deze klacht in deze stand van zaken dan ook niet teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk te achten.

De verzoekende partij brengt ook een medisch attest bij van 17 maart 2026, van 25 maart 2026 en een attest van psychologische begeleiding van 25 maart 2026. In dit verband wijst de Raad erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekende partij hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht, in de door verzoekende partij verklaarde omstandigheden. De arts die het betrokken medisch attest heeft opgesteld is zich ten zeerste hiervan bewust, nu de arts uitdrukkelijk het medisch attest opdeelt in een gedeelte, gebaseerd op wat verzoekende partij heeft verteld, enerzijds; en een objectief gedeelte gebaseerd op de eigen professionele waarnemingen, anderzijds. Deze attesten zullen verder geanalyseerd worden in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan in deze stand van zaken deze stukken wegens hun inhoud op zich niet om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van haar verklaringen, de bijgebrachte documenten en landeninformatie de verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat: *“Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van enige vrees voor vervolging reeds ondergraven door uw uiterst laattijdig verzoek tot internationale bescherming. U verklaart sinds februari 2022 in België te verblijven en sindsdien steeds in België te zijn gebleven (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.5). U geeft aan geen enkele andere procedure aangespannen te hebben dan de procedure tot wettelijke samenwoning met uw partner (NPO p.5). Ook uit uw administratief dossier blijkt dat u geen andere stappen ondernam om uw verblijf te legaliseren. Uw visum verliep reeds in maart 2022. U diende pas een verklaring tot wettelijke samenwoning in drie jaar later, in maart 2025. Zodoende verbleef u drie jaar illegaal in België zonder enige stappen te ondernemen om uw verblijf te bestendigen. Dit gegeven op zich ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid een vrees voor vervolging te koesteren indien u zou dienen terug te keren naar Ghana. Daarenboven diende u ook na een negatieve beslissing in deze procedure tot samenwoning nog niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in (zie ‘beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats’ DVZ). In mei 2025 kreeg u reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. In augustus 2025 verkreeg u een negatief advies betreffende deze samenwoning, waarna u in december 2025 werd opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum en u opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. U verzettede zich tegen een eerste repatriëringsvlucht voorzien op 16 december 2025. Ondanks deze precaire situatie omtrent uw verblijf in België diende u pas op 09 maart 2026 een verzoek tot internationale bescherming in, en dit pas op het moment wanneer u vernam dat de volgende dag een nieuwe repatriëringsvlucht voor u werd ingepland. Dat u al die tijd, terwijl het risico reëel is dat u België zou dienen te verlaten, geen bescherming inroept, zet de geloofwaardigheid van deze nood aan bescherming reeds op losse schroeven. Uw verklaringen daaromtrent dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te*

vragen, kan daarbij niet worden aangenomen (NPO, p.25). U verblijft reeds geruime tijd in het gesloten centrum, heeft contact met sociaal assistenten en er was reeds een eerdere repatriëring voorzien. Zodoende kan niet worden aangenomen dat u nog nooit op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheid tot een verzoek tot internationale bescherming of dat u zich hieromtrent niet geïnformeerd zou hebben. Daarnaast is het opmerkelijk en schadelijk voor uw geloofwaardigheid dat u nergens in enige eerdere procedure uw seksuele oriëntatie noch enige andere problemen in Ghana heeft aangehaald (zie verhoor door lokale politie in kader van wettelijke samenwoning dd. 14.07.2025). U verklaart namelijk bij uw vertrek uit Ghana nooit gedacht te hebben dat u er niet meer zou terugkeren. U verwijst op geen enkele manier naar enige problemen in Ghana omwille van uw geaardheid. Opvallend in deze is eveneens dat u aangeeft in 2019 nog geen problemen te hebben gekend met uw man, in 2022 zouden deze problemen er wel zijn geweest. Dit staat echter haaks op uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waarbij u stelt sinds 2019 problemen te hebben gekend met uw man en dat dit ook de reden was waarom u een relatie met F. bent aangegaan. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze vaststellingen geeft u aan dat uw problemen een privé-zaak waren en dat deze zaak wat was gaan rusten (NPO p.24). Indien u Ghana heeft verlaten uit vrees voor uw leven omwille van uw geaardheid biedt dit echter onvoldoende verklaring voor het feit dat u dit niet zou aanhalen eens u de kans krijgt uw situatie in Ghana te schetsen. Temeer u verklaart dat S. op de hoogte is van uw geaardheid en hier geen problemen mee heeft (NPO p.23). Bovenstaande zorgt er dan ook voor dat enige vrees voor vervolging in Ghana reeds weinig geloofwaardig wordt geacht.”

In het verzoekschrift tracht de verzoekende partij haar laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming te verschonen door te stellen dat zij als Ghanese vrouw een overlevingsmechanisme had ontwikkeld door zich te assimileren in een heteroseksuele relatie en dat zij onvoldoende geadviseerd werd door haar voormalige raadsman. Daarnaast citeert hij uit algemene rapporten afkomstig van UNHCR, waarin onder meer basisprincipes worden geformuleerd inzake het vaststellen en de geloofwaardigheid van iemands seksuele geaardheid en waarin gewag wordt gemaakt van redenen waarom een verzoeker niet bij de eerste gelegenheid om internationale bescherming verzoekt. Vooreerst dient vastgesteld dat de rapporten van UNHCR van louter algemene aard zijn en geen betrekking hebben op haar persoon. Deze rapporten op zich kunnen bijgevolg geenszins concreet aantonen dat de verzoekende partij laattijdig verzoek *in casu* verschoonbaar is. Ook rekeninghoudend met de medische en psychologische attesten en het niet gemakkelijk is om over zeer persoonlijke zaken, zoals seksuele geaardheid, te praten, kan er niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat haar visum sinds maart 2022 verlopen was, dat ze pas in maart 2025 een verklaring tot wettelijke samenwoning ingediend heeft, dat ze in mei 2025 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en dat er in december 2025 een eerste repatriëringsvlucht voorzien was. Ondanks deze precaire situatie heeft de verzoekende partij pas op 9 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bijgevolg had de verzoekende partij al enige tijd geen bescherming ten aanzien van Ghana voor haar voorgehouden vrees omwille van haar beweerd seksuele geaardheid en was er al een poging ondernomen in 2025 om haar naar Ghana te repatriëren. Bovendien heeft de verzoekende partij in het verleden reeds verklaard dat ze bij haar vertrek uit Ghana nooit gedacht te hebben dat ze er niet zou terugkeren. Ook heeft de verzoekende partij dat haar partner S. geen problemen heeft met haar seksuele geaardheid. Gelet op het gegeven dat verzoekende partij sinds eind 2025 vastgehouden met het oog op repatriëring naar Ghana, is het weinig geloofwaardig dat ze niet op de hoogte was van de procedure inzake internationale bescherming, terwijl ze naar eigen zeggen vrees voor haar leven en (internationale) bescherming nodig heeft. Dat de verzoekende partij talmd tot maart 2026 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

De verzoekende partij verwijst met betrekking tot het door haar neergelegde medisch attesten naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden, dewelke betrekking heeft op medische bewijsstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen en waarbij het aan de overheid toekwam om elke twijfel te weerleggen. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd

met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("caractère lacunaire") van het asielrelaas.

Evenwel heeft het EHRM ook nuanceringen in zijn rechtspraak gebracht: "[...] However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in *R.C. v. Sweden*, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker's individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker's identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court's established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. Accordingly, the Court considers that where an asylum seeker, like the first applicant, invokes that he or she has previously been subjected to ill-treatment, whether undisputed or supported by evidence, it may nevertheless be expected that he or she indicates that there are substantial and concrete grounds for believing that upon return to the home country he or she would be exposed to a risk of such treatment again, for example because of the asylum seeker's political activities, membership of a group in respect of which reliable sources confirm a continuing pattern of ill-treatment on the part of the authorities, a pending arrest order, or other concrete difficulties with the authorities concerned. (...)" (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Uit deze paragraaf kan worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in de zaak R.C., indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Deze attesten dienen aldus beoordeeld te worden in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot de EHRM-zaken R.C. en J.K., is er in dit geval geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, zoals blijkt uit hetgeen hieronder uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt inzake haar voorgehouden seksuele geaardheid op goede gronden gemotiveerd dat: "Uw verklaringen omtrent de manier waarop u ontdekte ook tot vrouwen aangetrokken te zijn weten uw biseksuele geaardheid niet aan te tonen. U kadert de zogenaamde ontwikkeling van uw gevoelens naar vrouwen toe volledig binnen het feit dat u uw tante samen zag met een vrouw, u zelf bedrogen werd door uw vriendje en dat u geen aandacht kreeg van uw man (NPO p.19-20). U weet echter op geen enkel moment verdere verduidelijking te geven hoe u besepte dat u zelf ook aangetrokken kon zijn tot een vrouw. U stelt letterlijk dat alles terug te brengen valt naar toen u uw tante samen zag met een vrouw (NPO p.21). U stelt dat daarna het 'in uw hoofd kwam' om het te proberen of ook een vrouw seksueel kon bevredigen (NPO p.20-21). Dergelijke verklaringen getuigen dan ook niet van enig innerlijk gevoelsleven maar eerder van een bewuste en opportunistische keuze naar vrouwen toe. Er wordt u daarnaast meermaals gevraagd om te proberen een situatie te omschrijven waarin u besepte dat u ook zelf dergelijke gevoelens tegenover vrouwen kon koesteren, maar weet hier op geen enkel moment verdere verduidelijking in te brengen en stelt enkel dit uiteindelijk ook met F. geprobeerd te hebben (NPO p.20-21). Dat u er zelfs niet op een basaal niveau in slaagt om aan te geven in welke omstandigheden u een dergelijke aantrekking voor het eerst zou hebben meegemaakt of enige gedachten bij deze ontwikkeling weet weer te geven, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw biseksuele geaardheid.

Vervolgens ondermijnt het gegeven dat u uw religie geen plaats weet te geven binnen uw seksuele oriëntatie eveneens de geloofwaardigheid van deze biseksuele oriëntatie. U verklaart al gans uw leven heel gelovig te zijn en afkomstig te zijn uit een christelijke familie (NPO p.18). In 2016 volgde u een opleiding om gevormd te worden tot pastoor (NPO p.7). Zowel in Ghana als in België brengt u mensen samen om te bidden (NPO p.7). U geeft daarbij aan dat uw religie homoseksualiteit sterk afkeurt (NPO p.18). Desondanks geeft u geen blijk

van ook maar enige reflectie over hoe u deze tegenstrijdige elementen in uw leven met elkaar tracht te rijmen. U komt niet verder dan te stellen dat uw geaardheid een privé-zaak is. U verder gevraagd wat u er van vond dat zij uw geaardheid, een verlangen dat u had dat een fundamenteel onderdeel is van uw leven, afkeurden komt u op geen enkel moment verder dan deze verklaringen dat het een privé-aangelegenheid is en dat dat was wat u geluk en kracht gaf (NPO p.18). U weet zelfs geen mening te formuleren over het loutere feit dat uw religie homoseksuele relaties afkeurt (NPO p.21). U verklaart louter dat u weet dat deze het afkeurt maar dat u zag wat uw tante deed en dat u zelf aandacht nodig heeft, hiermee geen inzicht gevend op uw mening over het feit dat uw geaardheid afgekeurd wordt door uw religie (NPO p.19). Dat u op geen enkele manier dit interne conflict enigszins beter weet te duiden schaaft uw geloofwaardigheid dat u persoonlijk met een dergelijk conflict werd geconfronteerd. Ook in algemene termen weet u niet te getuigen van enig proces om uw lesbische gevoelens een plaats te geven. Wanneer u wordt gevraagd – eveneens in het licht van uw religie – of u steeds uw seksuele oriëntatie als dusdanig heeft geaccepteerd, geeft u niet blijk van ook maar enige reflectie hieromtrent. U stelt in algemene termen dat u heel close was met F., dat uw vriend u bedroog, u uw tante had gezien met een vrouwelijke partner en dat u een verlangen had naar F. Hiermee beantwoordt u echter op generlei wijze de gestelde vraag. Wanneer u deze vraag vervolgens opnieuw wordt gesteld, antwoordt u dat u er van bij het begin oké mee was, opnieuw geen enkele blijk gevend van enige reflectie terzake (NPO p.18).

U weet daarnaast uw relatie met F., uw enige langdurige lesbische relatie, niet aannemelijk te maken, wat verder de geloofwaardigheid van uw geaardheid ondermijnt. U verklaart in 2019 uw relatie met F. terug te hebben opgepikt. U weet echter geenszins te duiden hoe jullie deze relatie terug zijn aangevangen. U verklaart nadat u huwde en jullie relatie stop zette steeds in intensief in contact te zijn gebleven (NPO p.12). U verklaart dat toen uw man u slecht begon te behandelen de relatie opnieuw te zijn begonnen. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit verliep en de ontwikkeling van uw relatie te schetsen, slaagt u hier allerm minst in. U verklaart dat jullie steeds dat verlangen hebben gehad maar wanneer u wordt gevraagd een situatie te schetsen waarin jullie terug intenser contact hadden, weet u hier geen verdere verklaringen over af te leggen. U stelt enkel dat jullie elkaars problemen kenden en dat zij u aandacht gaf en er altijd voor u was. Deze verklaringen bieden echter geen enkel inzicht in hoe het verliep om deze relatie weer op te pikken. Op geen enkel moment weet u een concrete situatie te schetsen waarbij jullie opnieuw dichter tot elkaar kwamen, hoewel deze vraag u meermaals werd gesteld. U verwijst steeds enkel vaagweg naar het feit dat zij u steeds kon troosten en dat u tot 2019 nog samen was met uw man. Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat u niet zelfs vaagweg weet in te schatten wanneer in 2019 jullie deze relatie begonnen zijn (NPO p.13). Indien u jarenlang vriendschappelijk omging met uw voormalige minnares valt te verwachten dat u enigszins weet te schetsen hoe jullie terug een relatie begonnen. Dergelijke vage verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van jullie relatie. Daarbij valt ook binnen deze relatie ook een zeer opportunistische insteek te onderscheiden. U zou deze aangevangen hebben nadat u uw tante samen zag met een vrouw en u bedrogen werd door uw vriendje. U zou deze relatie vervolgens on hold gezet hebben toen u een relatie met uw man aanging en daarna terug opgepikt hebben wanneer minder goed ging omdat u de nodige aandacht nodig had (NPO p.12). U stelt daarbij ook na uw vertrek uit Ghana geen contact meer te hebben gehouden omdat jullie elk een man hadden gevonden (NPO p.15). Deze verklaringen geven dan ook weinig blijk van een romantische relatie of een constant verlangen naar vrouwen of elkaar, wat opnieuw deze relatie noch uw geaardheid weet aan te tonen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. In voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoekende partij geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekende partij niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Evenmin dat er sprake zou zijn van een stereotype of lineaire verwachtingen in hoofde van de verzoekende partij inzake haar seksuele geaardheid. De verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch haar nood aan internationale bescherming aantonen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht dat, hoewel het niet gemakkelijk is om op objectieve wijze een seksuele geaardheid te bewijzen, van een verzoekende partij die zichzelf identificeert als homo- of biseksueel en omwille van deze geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn of haar land van oorsprong kan worden verwacht dat hij of zij dit overtuigend aantoonst. *In casu* blijkt uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerd homoseksuele geaardheid in de context van de Ghanese samenleving, doch dat verzoekende partij in gebreke blijft hierover omstandige, gedetailleerde, doorleefde en coherente verklaringen af te leggen.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zij op vijftienjarige leeftijd een verlangen ontwikkelde naar F., haar vriendin, omdat haar vriendje haar bedroog en dat ze dit bij haar tante gezien had, die zelf in een slechte relatie met haar echtgenoot zat en dat het contact duurde tot 2008. Aldus tot de verzoekende partij achtentwintig jaar oud was. Het eerste contact tussen haar en F. duurde dus dertien jaar. Toen de echtgenoot van de verzoekende partij zich slecht begon te gedragen in 2019 kwamen ze weer samen volgens de verzoekende partij. Tussen 2008 en 2019 waren de verzoekende partij en F. constant met mekaar in contact (NPO, p. 12). In deze door verzoekende partij geschetste context kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze verduidelijken waarom ze zich tot vrouwen aangetrokken voldoende of waarom ze zich tot F. aangetrokken voldoende. De verzoekende partij heeft hiertoe meermaals de kans gekregen, maar weet dit op geen enkele manier te verduidelijken. Het gegeven dat ze stelt dat dit het gevolg is van de wijze waarop een ex-vriendje en haar ex-echtgenoot haar behandeld heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar voorgedragen seksuele geaardheid. Des te meer omdat ze dit herleid tot een specifieke persoon, namelijk F., met wie ze een langdurige lesbische relatie niet aannemelijk maakt. Ten eerste zijn haar verklaringen over haar relatie met F. vanaf haar vijftienjarige leeftijd tot 2008 zeer oppervlakkig en weinig doorleefd (NPO, p.12). Verder is de wijze waarop zij hun relatie hervatte in 2019, terwijl ze jarenlang met mekaar in contact bleven, weinig doorleefd. De verzoekende partij kan niet duiden hoe ze deze relatie opnieuw aangevangen hebben. Ze beperkt zich tot algemene, vage en weinig doorleefde verklaringen. De verzoekende partij kan geen concrete situatie schetsen waarbij zij en F. weer dichterbij mekaar kwamen, hoewel de vraag haar meermaals gesteld werd. Evenmin kan ze aangeven wanneer dit gebeurd is. Dit knelt des te meer gelet op het gegeven dat ze vriendschappelijk contact met mekaar hadden gehouden, alsook dat de verzoekende partij pastoor geworden was. In heel het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij geen blijk van een doorleefde reflectie omtrent de gevolgen die haar seksuele oriëntatie kan inhouden in de Ghanese context en haar rol in de samenleving nu ze pastoor is. Ze verwijst louter naar een moeilijke relatie met twee mannen en dat ze in die context telkens een verlangen naar F. ontwikkelde die haar troostte, hetgeen een weinig aannemelijk verklaring is gelet op de Ghanese context zoals geschetst in het verzoekschrift en haar positie als pastoor. De verzoekende partij geeft zelf aan dat homoseksualiteit strafbaar is in Ghana (artikel 104 Ghanese Strafwetboek), religieus veroordeeld wordt, en sociaal gelijktstaat aan een vloek of schande voor de familie.

Inzake haar problematisch huwelijk in Ghana wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat: “ *Waar u verwijst naar uw problematisch huwelijk kan ook dit geenszins aanleiding geven tot internationale bescherming aangezien dit geen risico op vervolging inhoudt bij een terugkeer naar Ghana.*”

U bent namelijk in 2024 officieel van uw man gescheiden. Uw man ging hiermee akkoord en u maakt geen melding van enige problemen bij deze scheiding (NPO p.9). Daarenboven heeft u geen contact meer met hem gehad sinds u vertrok uit Ghana, buiten toen u deze scheiding diende te regelen (NPO p.8). Hieruit kan dan ook niet blijken dat u enige vervolging dient te vrezen omwille van uw ex-echtgenoot bij een terugkeer naar Ghana. Daarenboven kunnen vragen gesteld worden bij het aangehaalde gedwongen karakter van dit huwelijk. U verklaart dat het een gearrangeerd huwelijk was dat u niet kon weigeren. Jullie waren traditioneel gehuwd sinds 2008 (NPO p.7). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich verzette tegen een officieel huwelijk, meer dan tien jaar later. U stelt akkoord te zijn gegaan met dit officieel huwelijk in 2019 en dat er geen problemen waren in jullie huwelijk voordien (NPO p.8). U weet daarbij evenmin enige reden op te geven om dewelke jullie in 2019 besloten ook officieel te huwen. U stelt enkel dat het eerder niet officieel geregistreerd werd (NPO p.7). Indien u tegen uw wil in deze relatie was is het opmerkelijk dat u geen enkel bezwaar zou uiten wanneer u nogmaals dit huwelijk diende te bevestigen, zeker aangezien u geen duidelijke reden kan opgeven voor het officialiseren van dit huwelijk. Ook het gegeven dat u pas in 2024 officieel van hem zou zijn gescheiden is een contra-indicatie dat dit een problematisch of gedwongen huwelijk zou betreffen. Ook hier weet u geen reden aan te duiden waarom u pas in 2024 stappen zou ondernemen om officieel van hem te scheiden. U geeft aan dat uw familie het niet toeliet om van hem te scheiden (NPO p.8). U weet echter niet aan te geven hoe zij u onder druk zetten om in dit huwelijk te blijven noch wat er voor zorgde dat zij u in 2024 dan wel toelieten om van hem te scheiden (NPO p.9). Al deze elementen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden binnen dit huwelijk zoals u deze schetst, waardoor ook omwille van dit huwelijk geen vrees voor vervolging in uw hoofd kan worden

aangenomen." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In het medisch attest wordt aangegeven dat uit een klinisch onderzoek blijkt dat de verzoekende partij op zes plaatsen littekens vertoont die "compatible" zijn met haar verklaringen. Dit houdt in dat *"la lésion pourrait avoir été causée par le type de torture ou le traumatisme mentionné, mais elle n'est pas spécifique et il existe nombre d'autres causes possibles"*. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de door de verzoekende partij verklaarde handelingen, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Evenmin wordt uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de littekens. Gelet op het geheel van deze vaststellingen en anders dan in de door de verzoekende partij geciteerde de EHRM-zaak R.J., kan hier dan ook niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van de verzoekende partij onbetwist het gevolg zijn van handelingen van haar ex-echtgenoot.

Wat betreft de vermelding van een posttraumatisch stresssyndroom wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoekende partij op zich haar vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoekende partij ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van haar diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat haar in de verklaringen van haar patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt *in casu*. Met deze attesten toont de verzoekende partij niet aan dat de thans opgeworpen psychologische problematiek van die aard is dat er moet worden aangenomen dat deze alsnog de vaststellingen zoals hoger uiteengezet zouden kunnen uitklaren of verschonen. De Raad benadrukt dat een medisch attest niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar dat het deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het medisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de door haar afgelegde verklaringen. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. Alle elementen in acht genomen, meent de Raad dat de thans voorliggende medisch attesten, geen sterk vermoeden of aanwijzing vormen dat de littekens en psychologische problematiek werden veroorzaakt in de door de verzoekende partij geschetste omstandigheden, met name een mishandeling omwille van haar seksuele geaardheid.

Verder beperkt de verzoekende partij haar verweer tot een algemene argumentatie, de verwijzing naar een nota van het UNHCR over asielaanvragen met betrekking tot seksuele oriëntatie en genderidentiteit en rechtspraak van het EHRM alsook de stereotype benadering van homoseksuelen door het Commissariaat-generaal. Met dit betoog voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de uitgebreide motivering waaruit blijkt dat haar verklaringen omtrent haar voorgehouden seksuele geaardheid niet aannemelijk zijn in de door haar geschetste context in Ghana. De verzoekende partij werkt ook nergens concreet uit op welke wijze de verwerende partij haar verklaringen naar eigen zeggen op stereotype wijze zou hebben onderzocht en beoordeeld. Het blijkt immers dat de verwerende partij de omstandige motivering baseert op de concrete verklaringen van de verzoekende partij en deze relateert aan de voorgehouden context waaruit de verzoekende partij afkomstig is. In zoverre de verzoekende partij voorts meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen concrete risicoanalyse heeft uitgevoerd en haar verklaringen niet werden afgetoetst aan de kwetsbare positie van verzoekende partij als biseksuele vrouw in een vijandige omgeving, kan zij gelet op wat voorafgaat dan ook niet worden bijgetreden. Hetzelfde geldt voor de bewering dat de verwerende partij uitgaat van generalisaties en stereotypen en heeft nagelaten het verzoek om bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen. Dergelijk algemeen verweer doet geen afbreuk aan de omstandige en concrete motivering van de bestreden beslissing. Overigens volstaat het louter verwijzen naar algemene informatie niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde informatie waaruit blijkt dat homoseksualiteit in Ghana wordt gecriminaliseerd, er een klimaat van geweld en sociale stigmatisering heerst tegen LGBTQ, er sprake is van gerichte vervolging van LGBTQ-activisten, en de Ghanese overheid geen bescherming biedt tegen geweld tegen LGBTQ, merkt de Raad op dat dit, gelet op wat voorafgaat, *in casu* niet dienstig is. De verzoekende partij slaagt er immers niet in haar beweerdte biseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Verder dient opgemerkt te worden dat aanvaard wordt dat biseksuelen kunnen “behoren tot een bepaalde sociale groep” in zin van de definitie van vluchteling in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt echter haar biseksuele geaardheid niet aannemelijk.

Inzake het landconflict met haar broer wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dit betreft namelijk een element dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk en interpersoonlijk van aard zijn. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolgung’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Waar u verklaart dat uw broer uw kinderen zou bedreigen weet u niet aan te tonen dat u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op nationale autoriteiten. U weet niet aan te tonen dat deze niet zouden ingrijpen bij ernstige problemen. Wanneer u wordt gevraagd wat er voor zorgt dat u denkt niet beschermd te zullen worden door de politie verwijst u naar het feit dat u lesbisch bent (NPO p.26), uit het bovenstaande blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele oriëntatie. U haalt geen andere reden aan waarom de politie niet zou ingrijpen. Waar u een politieverslag hieromtrent neerlegt houdt dit evenmin een objectief element in omtrent de aangehaalde feiten, noch toont dit aan dat de politie niet zou ingrijpen bij verdere problemen. Dit verslag omhelst namelijk enkel en alleen de feiten zoals aangeklaagd door uw zoon, wat op zich de waarachtigheid van deze feiten niet kan aantonen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat uw broer verregaande stappen onderneemt om u of zelfs uw kinderen te raken. U verklaart dat hij terug in Ghana is sinds februari 2026, daarna zouden uw kinderen verhuisd zijn naar het platteland (NPO p.10). Vervolgens zou hij hen telefonisch bedreigd hebben, maar nergens blijkt dat hij andere stappen onderneemt om dit land terug te eisen. U geeft niet aan persoonlijk door hem gecontacteerd te zijn noch werden andere stappen ondernomen om dit probleem op te lossen (NPO p.26). Dit zorgt er voor dat de vrees die van uw broer zou uitgaan reeds gerelativeerd dient te worden.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting haalt de verzoekende partij aan dat haar vriendin F. haar in de prostitutie gedwongen heeft, en dat ze seksueel misbruikt werd door de vriend van F., een zekere “T.”. Dit zou gebeurd zijn in de periode december 2021-februari 2022. De verzoekende partij heeft dit niet eerder verteld omdat ze beschaamd was. Voorts heeft een bendelid haar geholpen om te ontsnappen uit haar schuilplaats bij F. thuis, nadat hij haar seksueel had misbruikt. Dit betreffen nieuwe verklaringen die geen grondslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers tijdens het persoonlijk onderhoud haalde de verzoekende partij aan dat “T.” haar wou dwingen in de prostitutie, maar dat ze dit niet wou. Ook kon ze zonder probleem een visum bekomen om uit Ghana te vertrekken (NPO, p.27). Op geen enkel ogenblik haalt ze aan dat ze seksueel misbruikt werd, en dat een bendelid haar geholpen heeft om te vluchten uit Ghana. Dat de verzoekende partij het heden pas verteld doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Immers bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming werd aan de verzoekende partij de noodzaak medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Aldus was de verzoekende partij perfect op de hoogte van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van haar vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De vaststelling dat verzoekende partij met geen woord heeft gerept over de gedwongen prostitutie en het seksueel misbruik door een bendelid die haar geholpen heeft bij haar vlucht en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens de terechtzitting, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht..

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van de verzoekende partij kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gekregen haar vluchtmotieven in het Engels uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. VERSCHOOTEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VERSCHOOTEN

M. RYCKASEYS